

ЛѢТО

Усѣщамъ твойта топла ласка
и твоя веселъ слънчевъ ликъ.
Въ прегръдкитѣ ти бързо тласнатъ
азъ ида съ тихъ, възторженъ викъ.

Ще слѣза рано въвъ полята,
презъ нивитѣ ще мина босъ
и ти ще ме посрещнешъ, лѣто,
съ гласа на пѣещъ пѣстъръ косъ.

Ще спра. Ще слушамъ. Ще забравя
нелепитѣ и тжжни дни
и твойта дишаща морава
отново ще ме възроди.

Гласътъ на морната жътварка,
провлѣченъ, бавенъ, като плачъ,
ще ми припомни мойта майка
и моя старъ баща-косачъ.

Тозъ миръ е простъ и тъй сърдеченъ,
и азъ го имамъ като свой —
отъ него иде нова вѣчностъ
и лѣха чуденъ святъ покой.

Така плененъ отъ жива радостъ,
опитъ отъ пламененъ възторгъ,
азъ ще възвърна свойта младостъ,
ще тръгна свѣтълъ като богъ.